

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΕΝΑΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ... ΔΗΜΙΟΣ !...

Ο Έρρικος Μονιέ ήταν ένας από τους περιφημότερους Γάλλους γελοιογράφους του περασμένου αιώνας. Οι γελοιογραφίες του θα μείνουν αθάνατες, γιατί ζωγραφίζουν μια δολοκλήρη εποχή, με τους τύπους και τα κοστούμια της. Μά ο Μονιέ δεν φημιζότανε μονάχα ως γελοιογράφος. Έπίσης περίφημα ήτανε και τα άστεια που έλεγε, και τα άθωα παιχνίδια που έπαιζε στους φίλους του. Η μεγαλειότερη όμως ευχαρίστησή του ήτανε να τρομάζει τους φιλήσυχους μικροαστούς.

Πρίν γίνει γνωστός ως γελοιογράφος, είχεν εργαστή για λίγον καιρό στο Υπουργείο της Δικαιοσύνης. Η δουλειά που του ανέθεσαν εκεί, ήτανε εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα. Τόν έβραλαν να έλέγξει τις καταστάσεις εξόδων... όλων των δημίων της Γαλλίας. Έννοείται ότι από αυτή τη δουλειά ο Μονιέ έμαθε πολλά ώραϊα και ευχαρίστα πράγματα... με τα όποια ετραβήξε αργότερα τις ευαίσθητες κυρίες, στα φιλικά του σαλόνια.

Μιά μέρα, πήγαινε με το σιδηρόδρομο από το Ρουέν στο Παρίσι. Αντίκει του καθόταν ένα ζευγος αγαθών, φιλησύχων και νομοταγών μικροαστών... Ο Μονιέ άνοιξε άμέσως συζήτηση μαζί τους και, από κουβέντα σε κουβέντα, τους φανερώνει ότι εινε ο δήμιος των φυλακών της Τουλόνης!

Φαντάζεσθε πια τον τρόμο και την κατάπληξη των αγαθών, φιλησύχων και νομοταγών μικροαστών! Ο Μονιέ όμως, χωρίς να ταραχθή καθόλου, συνέχισε απαθέςτατος και σοβαρώτατος:

— Ούτε γώ, που λέτε, δεν θυμάμαι πια πόσα κεφάλια έκοψα μέχρι σήμερα... Για ένα κεφάλι όμως, αισθάνομαι μεγάλες τύψεις συνηδείσεως. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο καλύτερος φίλος μου... στη φυλακή. (Στην αρχή, ξέρετε, ήμουν κατάδικος για κάποιον φόνο, ύστερα όμως μ' έλευθέρωσαν υπό τον όρο να γίνει δήμιος...) Τόν άνθρωπο λοιπόν αυτόν δεν κατεδίκασαν σε θάνατο επειδή, και μες στη φυλακή ακόμα, έκλεψε τη χρυσή ταμπакέρα ενός επιθεωρητού... Α! το εγκλήμα του ήταν άσυγχωρητο.. Τό πιο θλιβερό όμως εινε ότι αναγκάστηκα εγώ να του κόψω το κεφάλι, σάν δήμιος που ήμουν...

— Για μία ταμπакέρα του έκοψαν το κεφάλι! ανεφώνησε εξαφνα το ζευγος των μικροαστών.

— Μάλιστα, για μία ταμπакέρα!... αποκρίθηκε ο Μονιέ... Τι θα πήτε όμως αν σάς αποκλύψω πως ήξερα ότι ο αγαπημένος μου αυτός φίλος ήταν άθώος;... Ήξερα μάλιστα και τον ένοχο.

— Και δεν τόν φανερώσατε; Δεν τόν καταδώσατε στη διεύθυνση των φυλακών; ειλαν οι συνομιλητάι του.

— Για ποιόν με περάσατε; ρώτησε τότε ο Μονιέ, με ύφος προσβεβλημένου ανθρώπου. Εγώ δεν κάνω τέτοιες άτιμιές. Εγώ δεν είμαι καταδότης!...

Και σε λίγο προσέθετε: — Αφού μάλιστα την ταμπакέρα την είχα κλέψει εγώ!...

Έβγαλε συγχρόνως μία ταμπакέρα από την τσέπη του και τούς ειλπε:

— Νά, λίγος ταμπакός μου έμεινε ακόμα... Τόν πέρνω, βλέπετε, λίγο-λίγο, για να μη σωθή γλήγορα και για να θυμάμαι το δυστυχημένο μου το φίλο, το άθωο αυτό θύμα μιας δικαστικής πλάνης...που του έκοψα το κεφάλι με τα ίδια μου τα χέρια!... Μήπως θέλετε μια πρέζα;

— Ο-όχι! Εύ ευχαριστώ! έψέλλισε τρομαγμένος ο άστος.

Και, τραβώντας την μισολιποθυμισμένη γυναίκα του από το χέρι, βγήκε μαζί της από το διαμέρισμα έκεινο του τραίνου, ριχνοντας φοβισμένες ματιές στον...αίμοσταγή δήμιο της Τουλόνης!...

καρδιάς του! Μά το επιχείρημά του ήτανε πολύ τολμηρό. Και ο γίγας αυτός έπεσε από τις ουρανοφίλιτες κορυφές της ανέμεως του στα τάρατα της τρέλλας!

Κάπου-κάπου, σε άραια διαστήματα, ξανάβρισκε το λογικό του. Κότταζε τότε κατάπληκτος τριγύρω του, σάν να ξυπνούσε από ένα βαθύ όνειρο, και βλέποντας την αδελφή του να κλαίει σε μίαν άκρη του δωματίου, τη ρωτούσε:

— Γιατί κλαίς, αδερφούλα μου; Μήπως δεν ήμαστε ευτυχισμένοι;

Ναί, εκείνος ήταν ευτυχισμένος. Βρήκε επί τέλος την τρέλλα, που την είχε λαχταρίσει τόσο πολύ ή άφηνιασμένη φαντασία του...

Στά 1900 ο Νίτσε απέθανε. Κ' έτσι ή αδελφή του και οι φίλοι του έπαψαν πια να βλέπουν το τρομερό αυτό θέαμα, ενός μεγάλου ποιητού, ο οποίος ζούσε κ' όμως ήταν νεκρός!...

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΙ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ, ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑΙ

Ουγενότοι και Καθολικοί. Άγριες θρησκευτικές διαμάχες. Τό μαρτύριο μιας κόρης. Η αυτοκτονία της. Όπου κατηγορούν τον πατέρα τους. Τό σικτρό τέλος του Σερβιέν. Η αυτοκτονία του υιού Καλάς. Ό πατήρ του επί του τροχού! Και μία άγιοποίησης. Μία βεβήλωση. Τά φρικτά μαρτύρια του ιππότου Δελαβάρ κλπ. κλπ.

Η εποχή των άγρίων θρησκευτικών διαμαχών στη Γαλλία και γενικότερα στην Ευρώπη, μεταξύ διαμαρτυρομένων (Ουγενότων) και καθολικών, εινε όρισμένος, μά από τις πιο σκοτεινές, που έγνωρίσε ο λεγόμενος Παλαιός Κόσμος. Σπάνια ο θρησκευτικός φανατισμός ενόφλωσε σε τέτοιο σημείο τους ανθρώπους.

Από ένα πλήθος επεισοδίων που χαρακτηρίζουν άρκετά τη νοοτροπία των φανατισμένων όχλων της εποχής αυτής, παραθέτουμε εδώ μερικά, τά περισσότερο χαρακτηριστικά:

Μιά σκοτεινή νύχτα κατά τό 1780 στην Τουλούζ της Γαλλίας οι εκεί καθολικοί ιερείς άπήγαγον τη νεαροτάτη κόρη κάποιου διαμαρτυρομένου, Σερβιέν ονομαζομένου, και την έκλεισαν, σ' ένα μοναστήρι καθολικών κλογοραϊών για να την αναγκάσουν ν' άσπασθή τόν καθολικισμό. Τά μέσα όμως που μεταχειρίστηκαν εκεί οι «λειτουργοί του Υψίστου» για να φέρουν τό «άπολωλός αυτό πρόβαιο» στους κόλπους της Καθολικής Έκκλησίας, κάθε άλλο ήταν παρά Χριστιανικά. Αντίθετα προς τό παράδειγμα και τις έντολές του Διδασκάλου της Γαλλιλαιας οι «μονάζουσαι μνηστει του Θείου Νυμφίου» άρχισαν να βασανίζουν τη φτωχή μικρούλα, με άπαισία βασανιστήρια. Πρώτα-πρώτα της έβγαλαν τό όραίο ροδαλό προσωπάκι της για να εξαφανίσουν όπω; έλεγαν, τά «μάταια λουλούδια της έμορφιάς» από τό μάγυλά της!... Κατόπιν, επειδή ή μικρούλα δε δέχονταν να γίνει καθολική, την έγύμνωσαν και άρχισαν να την

δέρουν άλύπητα με βούρδουλα μέχρι ματώματος!... Ύστερα ή τρομερές καλόγηρες έτσι όπως έπεσε τό δυστυχημένο κορίτσι λιπόθυμο κάτω, έχσαν άπάνω στο πληγασμένο και παραμορφωμένο κορμί του βραστό λάδι!... Η φτωχή κοπέλλα παρά τά φρικωδέστατα αυτά βασανιστήρια, δεν πέθανε. Μετά λίγο καιρό έγινε καλά, κ' επειδή έκινδύνευε να ύποστή νέα βασανιστήρια, έδραπέτευσε ένα βράδυ, από τό μοναστήρι και τρελλή καθώς ήταν από τόν τρόμο της έπσε στο πηγάδι και πνίγηκε!

Τό τραγικό αυτό γεγονός άνεστάτωσε τόν κόσμο. Μά ή καλόγηρες του μοναστηριού αντί να τά χάσουν κατηγορήσαν τόν πατέρα της νέας ως δράστη του εγκλήματος, άφου του προσήψαν συγχρόνως και μία φοβερή και άκατονόμαστη κατηγορία!...

Έτσι ο δυστυχημένος πατέρας κατεδικάσθη εις θάνατον μετά βασάνων!...

***

Ένα παρόμοιο δράμα συνέβη, τόν ίδιο καιρό, σ' έναν άλλο διαμαρτυρομένο, τόν Καλάς. Ο Καλάς, γέρος 60 χρονών και φιλάσθενος βρήκε ένα πρωί τόν νεαρό γυιό του κρημασμένο σ' ένα από τά δωμάτια του σπιτιού! Ο άτυχος νέος είχε αυτοκτονήσει για λόγους έντελώς άγνωστους. Σά να μην έφτανε λοιπόν στο φτωχό πατέρα ή συντριβή του για τό σπαρακτικό αυτό δυστύχημα, οι καθολικοί βρήκαν την ευκαιρία να τόν έξοντώσουν και αυτόν και δολοκλήρη την οικογένειά του, έκμεταλλευόμενοι τό τραγικό του δυστύχημα: Διέδωσαν λοιπόν στον φανατισμένο καθολικό όχλο ότι ο Καλάς κρέμασε τό γυιό του, επειδή ήθελε να γίνει καθολικός! Ο όχλος πίστεψε την κακοηθεστάτη αυτή κατηγορία και άμέσως την έπομένη ο Καλάς συνελήφθη, εδικάσθη και κατεδικάσθη εις τόν διά του τροχού φρικώδη θάνατον! Συγχρόνως τό φανατισμένο πλήθος άνεκήρυξε άγιο...τόν υιό Καλάς, και έκαμε εικόνες τις όποιες προσκυνούσε!... Η παρουσία του γέρο-Καλάς διηρηπάγη και ή οικογένειά του καθώς και οι άλλοι συγγενείς του έξωρίστηκαν.

***

Σε λίγο παλαιότερη εποχή από αυτήν που αναφέραμε πιο πάνω, ένα άλλο φρικιαστικό δικαστικό εγκλημα διεπράχθη στη Γαλλία εξ αιτίας του θρησκευτικού άλληλοφαγώματος.

Στη γέφυρα της Γαλλικής πολιίνης Άβεβίλ είχε σιηθεί ένας μεγάλος ξύλινος σταυρός. Κάποιοι χυδαίοι παρτώντας μια νύχτα από κεί έρριξαν λάσπες στο σταυρό αυτό. Όπως ήταν πολύ φυσικό, μια τέτοια άσβεια έπροκάλεσε τη γενική άγανάκτηση των κατοίκων της Άβεβίλ, οι όποιοι άρχισαν ν' άναζητούν τους βεβήλους. Τότε κάποιος καθολικός, ο όποιος μισούσε τόν ιππότη Δελαβάρ, νεαρότατο άξιωματικό, γόνου παληάς και άρχοντικής οικογενείας και διαμαρτυρόμενο τό δόγμα, βρήκε την ευκαιρία να τόν εκδικηθή κατηγορώντας τον ότι αυτός είχε διαπράξει την άνομολόγητη άσβεια κατά του σταυρού της γέφυρας.

Οι δικασταί του Άβεβίλ, καθολικοί, χωρίς να ζητήσουν περισσότερες αποδείξεις για τό εγκλημα, κατεδίκασαν τόν ιππότη Δελαβάρ, ηλικίας τότε μόλις δεκαεφτά χρονών, σε θάνατο. Προτού όμως έκτελεσθή ή ποινή του του άπεκοψαν τη γλώσσα, ύστερα τά αυτιά, ύστερα τη μύτη, τέλος του έβγαλαν τό ένα μάτι, κ' έπειτα τόν άπεκεφάλισαν!...

